

нѣколко конници, всички бѣлокоси старци, между тѣхъ една жена — стара и тя. Идатъ отъ Ямболско, дошли да заобиколятъ момчетата, да видятъ Нова България. Нова България! Първи пжтъ чувахъ това име и тъй чудно и странно ми се стори! Откато бѣхме минали границата, не бѣхме виждали хора отъ България. Нѣмахме още и писма. Тия старци бѣха първитѣ, които идѣха отъ тамъ и заедно съ тѣхъ сякашъ идѣше тихата и задушевна ласка на далечната родина.

Войниците се трупатъ около тѣхъ, гледатъ ги, разпитватъ ги. Старата жена седи на коня, нѣкакъ странно разсѣяна, тжжна и бледа. Но защо на всички тя се вижда тъй позната, тъй близка и добра? Отъ угасналитѣ, хлътнали очи, отъ бледото, прорѣзано съ дълбоки брѣчки лице не идѣше ли скръбъта и безкрайната обичъ на всички майки?

Още хиледи едни и сжщи въпроси се чуваха. Отъ де сж? Де отиватъ? На всичко това старцитѣ отговаряха, колкото можеха да сварятъ. Но старата жена мълчеше, загледана разсѣяно и тжжно, каточе нѣкаква болка спираше думитѣ ѝ. Най-после тя се обади:

— 24. полкъ търсимъ. Кжде е той, деца?.. Момче имамъ тамъ...

За това тѣ бѣха питали вече, и войниците имъ бѣха разправили. Тя бѣше чула и може би тия думи бѣха проста майчинска милувка.